

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 271: Văn Cú Trong Kinh Phật, Nên Nhìn Nhận Từ Mọi Phương Diện. Phật Tự Nói: “Ta Thuyết Pháp Cùng Kiếp Không Hết”. Huống Hồ Phàm Phu Chúng Ta, Há Có Thể Không Từ Nhiều Phương Diện Mà Lãnh Hội Hay Sao!

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 020)

Chuyên ngữ: Tịch Minh



【Văn cú trong kinh Phật, nên nhìn nhận từ mọi phương diện. Phật tự nói: “Ta thuyết pháp cùng kiếp không hết”. Huống hồ phàm phu chúng ta, há có thể không từ nhiều phương diện mà lãnh hội hay sao!】

Điều này cũng nói lên cái “khó” của Phật pháp. Khó ở chỗ nào? Chúng ta thường nói: “Mỗi chữ mỗi câu đều chứa vô lượng nghĩa”, đây chính là chỗ khó. Kinh điển là sách giáo khoa của Phật pháp, không giống với sách giáo khoa của thế gian. Như sách giáo khoa trong trường học hiện nay: sách tiểu học thì học sinh trung học không cần nữa, không dùng đến, vĩnh viễn không cần nữa. Sách giáo khoa trung học thì sinh viên đại học không cần nữa. Nói cách khác, sách giáo khoa thế gian có thời hạn rất ngắn, rất hạn chế.

Phật pháp thì không như vậy. Đối với bộ “Kinh Kim Cang” này, hôm nay bạn mới bắt đầu học Phật, bạn cầm lấy cuốn sách giáo khoa này, học mãi cho đến khi bạn tu ba a-tăng-kỳ kiếp thành Phật, vẫn là cuốn sách này, vẫn là bộ kinh này, không hề đổi sang cuốn sách giáo khoa thứ hai. Cuốn sách giáo khoa này thật không thể nghĩ bàn! Không đổi sách có thành tựu được không? Được chứ! Trình độ của bạn cao thì đạo lý trong kinh cũng cao, ý nghĩa nói ra cũng sâu; trình độ của bạn cạn thì ý nghĩa trong kinh cũng cạn. Ý nghĩa trong kinh có thể cạn mà cũng có thể sâu. Cạn thì rất thích hợp cho người sơ học, người mới nhập môn; sâu thì sâu không đáy, phải đến quả địa Như Lai mới có thể cứu cánh viên mãn, ngay cả Đẳng Giác Bồ Tát vẫn chưa đạt đến viên mãn. “Kinh Kim Cang” là như thế, và tất cả các kinh điển khác không kinh nào chẳng như thế. Đây là chỗ khó của Phật pháp.

Nếu nhìn từ một phương diện khác, thì đây cũng là chỗ dễ dàng của Phật pháp. Tất cả các kinh điển Đại thừa, người sơ học đều có thể chọn để tu học. Yếu lĩnh của việc lựa chọn là phải phù hợp với điều kiện tu học của chính mình, như vậy bạn tu học sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thí dụ như chúng ta sống trong thời đại này, áp lực về tinh thần và đời sống đều rất nặng nề, thời gian phải tranh thủ từng phút từng giây, mỗi ngày thời gian rảnh rỗi rất ít. Nếu chọn những bộ kinh điển lớn, đối với chúng ta sẽ gặp khó khăn. Khoan nói đến “Kinh Đại Bát Nhã”, ngay cả “Kinh Hoa Nghiêm”, “Kinh Pháp Hoa”, “Kinh Lăng Nghiêm”, chúng ta đều cảm thấy không kham nổi. Cho nên ở thời đại này, kinh điển thuận tiện nhất cho việc tu học của chúng ta là dung lượng phải ít, nhưng ý nghĩa bao hàm phải viên mãn, như vậy mới rất hợp ý chúng ta.

“Kinh Kim Cang” dung lượng không nhiều, hơn năm ngàn chữ, chưa đến sáu ngàn chữ, rất thích hợp. “Kinh Vô Lượng Thọ” tuy dài hơn một chút, nhưng vẫn được! Vẫn có thể đọc tụng thọ trì. Còn những bộ kinh lớn thì đối với chúng ta khá là khó khăn. Cho nên, lựa chọn kinh luận phải phù hợp với điều kiện hoàn cảnh sống của chính mình.

Cùng một đạo lý ấy, việc hoằng dương Phật pháp cũng cần phải quan tâm đến những điều kiện này. Ví dụ như nói về việc học giảng kinh. Học giảng kinh thì bạn phải hiểu rõ xã hội hiện nay là như thế nào, người hiện đại cần những gì, và người hiện đại không cần những gì, tất cả đều phải nắm cho rõ. Những thứ họ không cần, những thứ quá sâu, quá dài, quá rườm rà thì họ không cần. Họ cần những gì rất đơn giản, rất ngắn gọn, rất dễ hiểu, và ngay lập tức có được lợi ích thiết thực, đó là những điều được hoan nghênh nhất.

Nếu bạn đến một nơi nào đó để giảng kinh mà giảng suốt một tháng, nói thật ra, ngoại trừ Singapore, những nơi khác không hoan nghênh đâu. Đến nước Mỹ, người ta sẽ từ chối bạn ngay lập tức: *“Chúng tôi không có thời gian để nghe”*. Giảng kinh ở Mỹ, họ sẽ nói rất thẳng thắn với bạn, nói một cách “khai môn kiến sơn” (thẳng thắn vào vấn đề) rằng: *“Kỳ nghỉ dài của chúng tôi chỉ có năm ngày”*. Điều này cho bạn biết rằng bạn không thể giảng quá năm ngày. Trong năm ngày đó, đôi khi họ còn phải sắp xếp một, hai ngày để giải quyết việc riêng. Thật sự mà nói, lý tưởng nhất là ba ngày.

Bạn cần phải nhận thức rõ hoàn cảnh. Để có thể giảng liên tục một tháng là điều không đơn giản! Cơ duyên như hiện nay là rất hy hữu, đây là điều chúng ta

cần phải biết. Bạn học giảng kinh, bạn giảng cho ai nghe? Hiện nay giao thông thuận tiện, dễ dàng, thông tin phát triển, phạm vi hoạt động của chúng ta đã là toàn cầu, không giống như trước kia cả đời chỉ hoạt động trong một khu vực nhỏ hẹp. Hiện nay phạm vi hoạt động của chúng ta là toàn thế giới. Vì vậy, bạn cần phải thấu hiểu, trên thế giới này quốc gia nào, khu vực nào, họ cần gì và không cần gì, tất cả đều phải nắm rõ.

Cho nên, bài giảng phải tinh giản, phải ngắn gọn, như thế mới được đại chúng hoan nghênh. Thời đại này không giống với thời đại hoàng dương Phật pháp trong quá khứ nữa. Dùng phương pháp giảng kinh thuyết pháp của ngày xưa áp dụng vào ngày nay sẽ không thông, đây là điều bắt buộc phải biết.

Người hiện nay “bệnh” ở chỗ nào, chúng ta lựa chọn pháp môn chính là phải chọn loại “thuốc đặc hiệu”, trong thời gian rất ngắn thuốc liền kiến hiệu, thì bạn mới là vị đại phu cao tay, mới là vị pháp sư giảng kinh giỏi. Phải làm sao để trong thời gian rất ngắn có thể mang lại hiệu quả, có thể giúp chúng sanh đạt được lợi ích.

Đây chính là phải thể hội được tinh thần và nghĩa thú trong cách thuyết pháp của Phật, phải từ nhiều phương diện mà lãnh hội, rồi từ một phương diện nào đó mà phát huy. Cho nên, Phật pháp là sống động, nó không phải là chết cứng, mà hoạt bát linh động vô cùng.